

Jeg skal her takke SF og CD for et godt samarbejde undervejs i forløbet. Også Enhedslisten har ydet konstruktive bidrag særlig på områderne miljø- og børnepolitik.

Jeg skal sige til VK, at jeg synes, der har været en bedre tone i år, end jeg sådan set havde forventet, og også lidt bedre end i mange andre år, men der har ikke været så meget realitet. Det kan vi se af ændringsforslagene, som jeg vil forholde mig til om lidt.

Socialdemokratiet får således i samarbejde med Det Radikale Venstre og især CD, SF og hr. Jacob Haugaard ændret finanslovsforslaget på en sådan måde, at vi i Socialdemokratiet med glæde vil stemme for ved den endelige afstemning i morgen.

Alle de partier, der ikke har været hovedaktører i forbindelse med finanslovens ændringer og gennemførelse, har stillet en lang række ændringsforslag.

Enhedslisten har stillet en gruppe forslag. Mange af dem er sådan set med et sympatisk sigte, færre af dem er realistiske, og finansieringen af dem er set med Socialdemokratiets øjne ganske vanskelig.

Det sympatiske i forslagene understreges af, at der er en række ændringsforslag, som i deres målsætninger svarer til nogle af dem, der stilles af regeringen. De er bare i en større og mere vidtgående målestok.

Det urealistiske fremgår i høj grad af finansieringsforslagene, som Socialdemokratiet ikke kan stemme for, da vi enten er uenige i dem, ønsker forslagene sat ind i en anden sammenhæng eller er forpligtet af aftaler med andre partier, og når vi ikke kan skabe en forsvarlig finansiering, kan vi heller ikke medvirke til nogen af de sympatiske udviklinger, der på nogle områder ligger i forslagene, og derfor er vi i den situation, at vi vil stemme imod Enhedslistens ændringsforslag.

Venstre og De Konservative har stillet mange ændringsforslag. Det er jo spændende, når vi når frem til finanslovbehandlingen, for det er det eneste tidspunkt på året, hvor Venstre og De Konservative konkret løfter sløret for, hvad de vil gøre på de områder, hvor de taler om besparelser. Her kan vi se en lille smule om, hvem det er, der skal rammes.

Der lægges igen i år op til store besparelser på ulandsbistanden, store besparelser på verdens allerfattigste, og samtidig signalerer man, at man ønsker en indsats i flygtningenes nær-områder.

Se, de to ting ting hænger jo ikke sammen, idet en meget stor del af vores indsats i udviklingsbistanden netop handler om at søge at sikre, at de områder, hvor der enten kan blive uro, eller hvor der er uro, får nogle økonomiske og sociale muligheder for at udvikle sig, således at man ikke ser flygtninge komme strømmende derfra ud i verden.

Man vil dog også spare på flygtningeområdet herhjemme: Et stort slag på tasken, og så får man ca. en halv milliard kroner op af den. Når vi andre slår på den samme taske, kan der næppe findes besparelser på bare to cifrede millionbeløb. Tingene hænger ikke sammen. Parolerne føres frem, men det hænger ikke sammen, når det kommer til virkeligheden.

Venstre og De Konservative skylder os svar på, hvem af verdens fattigste der skal undvære de 2,2 mia. kr., og Venstre og De Konservative skylder os svar på, hvor det er, man skal oprette lejre til flygtninge i flygtninge- og krigsområder ude i verden. Hvis vi får de svar, vil man nemlig kunne se det afgørende hykleri i sammenstillingen af de forslag, der præsenteres.

Et tredje spørgsmål, man kan stille til Venstre og De Konservative, er: Hvad er grunden til, at en kortere sagsbehandlingstid af asylsager i Danmark – den var dobbelt så lang i Venstres og De Konservatives regeringstid – nu pludselig afkaster en besparelse på en halv milliard kroner? Svaret står indtil videre og blaffer i vinden. Jeg håber, at vi får noget mere konkret fra de to partier senere på dagen.

Arbejdsministeriets ansvarsområde får også en tur med kniven. Strukturforbedringer, kaldes det, og hurtigere aktivering samt mere effektivitet i arbejdsformidlingen. Der kan spares i alt 4-5 mia. kr. Og fra uddannelserne på arbejdsmarkedet, uddannelsesindsatsen også under uddannelsesloven og flere andre uddannelsesområder skaffer man med et snuptag mere end 3 mia. kr.

Også her er der nogle afgørende spørgsmål til Venstre og De Konservative: Hvad sker der med de 30.000 mennesker, som blot sendes uden for dagpengesystemet? Der er ingen som helst konsekvenser for betalingen af straksaktivering og andre af de ord, vi ellers får serveret. Der er intet overlevelsgrundlag for 30.000 mennesker fra den 1. april 1998. Skal kommunerne afholde disse udgifter? Skal der slet ikke være nogen muligheder for at overleve?

Og et andet spørgsmål: Hvorfor er dog uddannelse af arbejdskraften af Venstre og De